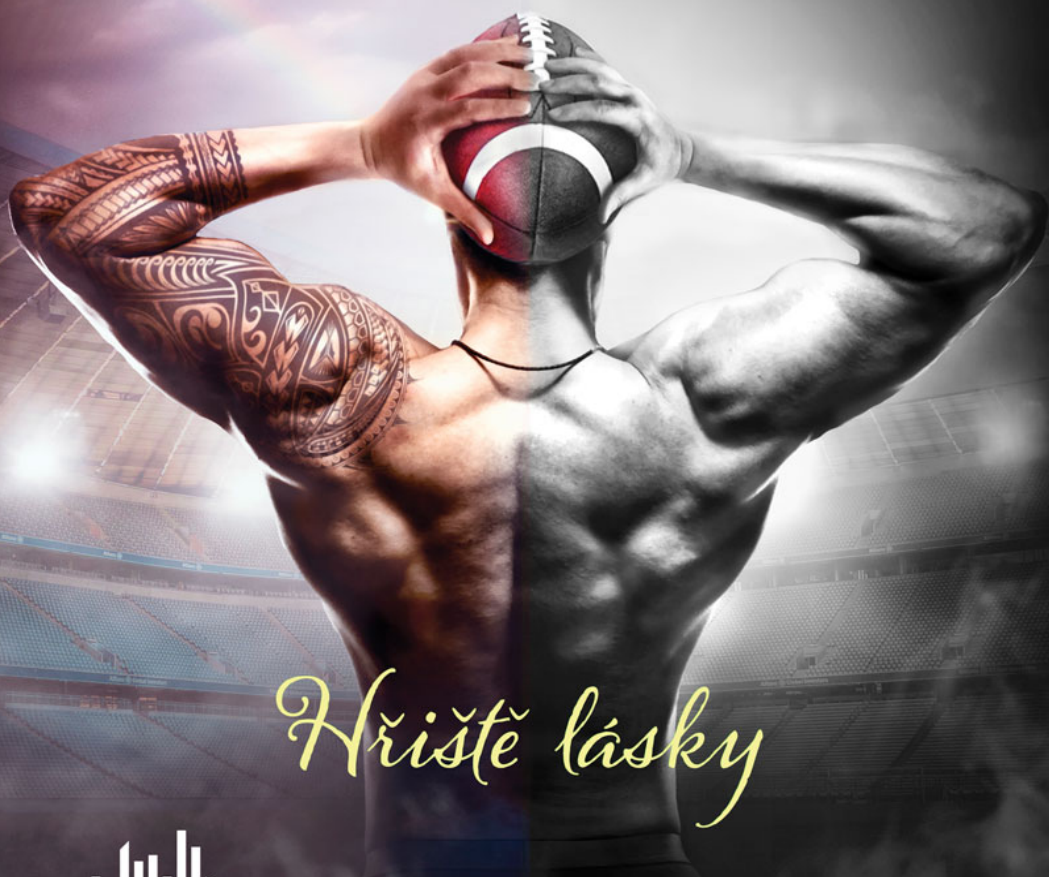

HAKA

za lilii

Hřiště lásky

COSMOPOLIS

M. K. HARDY

HAKA
za lili

M. K. HARDY

HAKA
za lili

Haka za lilii

Text © M. K. Hardy, 2022

Cover © Zuzi Maat, 2022

© Grada Publishing, a. s., 2022

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová
Redakční úpravy a korektury Julie Gonzálezová
Grafický návrh obálky a sazba Zuzi Maat

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2022
jako svou 8600. publikaci

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-4988-9 (ePub)

ISBN 978-80-271-4987-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-3656-8 (print)

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být
reprodukována a šířena v jakékoli podobě bez předchozího písemného
souhlasu majitele.*

Mým rodičům a sourozencům.

Děkuji za to, že vás mám.

Postřehla jsem, jak mi telefon vrní v kabelce, a modlila jsem se, aby to paní Michaelová neslyšela. Bylo by hodně nevhodné, kdybych jí rušila masáž telefonem. Naštěstí během chvíle přestal. Dost se mi ulevilo a vrhla jsem se na pravý bok ženy, která zřejmě v životě nedělala nic jiného, než seděla u počítače. Nevím, jak dlouho už se jí snažím odstranit ten vdovský hrb. Dneska jsem ho mordovala tak dlouho, že už mě z toho bolí prsty. Taková boule za krkem, ta dokáže udělat neplechu. Bohužel paní nedělá nic se svou nadváhou a diví se, že se ten tukový polštář vrací zpět. Ano, už se mi ho podařilo odstranit! Byl to záhul a pravidelné cvičení! Pak si to sem nakráčela znovu s tím samým. Prý se to udělalo samo. Tvrdila mi, že poctivě cvičila to, co jsem jí naordinovala... No, nevěřím jí to.

„Tak si to vezte, Liliano,“ řekla do díry v lehátku, když mi telefon začal vibrovat už potřetí.

„Moc se vám omlouvám. Slibuji, že to vyřídím rychle.“
Sundala jsem z ní ruce, přikryla ji slabou dekou a zaštrachala v kabelce. Mobil mi mezi mastnými prsty téměř vyklouzl.

„Ahoj, Bene, co se děje?“ zeptala jsem se trochu vystrašeně. Takhle usilovně mi nikdy nevolá. Vlastně jsme domluvení tak, že to zkusí jednou a já zavolám zpět, hned jak to bude možný.

„Zlato, moc se omlouvám, ale potřebuju, aby pro tebe dneska přijela Mary.“

„Cože? Proč?“ Měli jsme jet k němu domů a dívat se na marvelovky. Těšila jsem se, vždyť vyšel nový film!

„Volal mi jeden klient, potřebuje se sejít.“

„Nemůžete se sejít někdy jindy?“

„Ne, to fakt nejde. Je to prý urgentní. Musím jim vyhovět, jinak mi odejdou. Péče o klienty je to hlavní.“ Dobře, dobře, když je to urgentní, nedá se nic dělat.

„Pojedu domů autobusem.“ Vzdala jsem se večerní pohodičky.

„Proč pro tebe nemůže přijet sestra?“

„Protože jsou s Ryanem někde na výletě. To neřeš. Musím jít. Pa,“ rozloučila jsem se s ním a hodila mobil zpět do kabelky.

„Moc se omlouvám, paní Michaelová.“ Hned jsem zamířila k ní a stáhla ručník jen z horní poloviny zad. Nechtěla jsem, aby mi mezi tím spodek prochládl.

„Nic se neděje, děvenko. Doufám, že mu do toho přišlo něco

vážně důležitého,“ pronesla a já se zamračila na její záda. Samozřejmě že ano. Jinak by mi přece společný večer jen tak nezrušil.

Hned poté, co paní Michaelová odešla, vyhrál můj strach, a přece jen jsem zavolala Mary, jestli pro mě nepřijede. Už při vytáčení jejího čísla jsem se cítila neuvěřitelně provinile a sobecky doufala, že jejich výlet netrval celý den. Naštěstí jsem měla pravdu.

Tenhle rok je snad nejvydařenější za celý můj dosavadní život. S Mary jsme si konečně otevřely malý studio, který poskytuje rehabilitační a masérské služby. Mary si udělala snad všechny možný relaxační kurzy, od anticelulitidního až po medové a také lávové kameny. Já jsem oproti tomu navštěvovala fyzioterapeutické lekce jako šílená, jen abych dokázala Dornovu metodu, Bowenovu masáž, různé mobilizační techniky, zkrátka komplexní nápravy. Na to, aby byl člověk opravdu schopný, není nutná vysoká škola. Každý fyzioterapeut vám řekne, že teorii se naučíte, ale praxi získáte jedině tréninkem. Jsou tak pro mé povolání nejpřínosnější. Mary má ráda takové to šolíchání zad a já jdu poctivě do hloubky. Každý si tu přijde na své, jen si musí předem říct, co přesně by od nás chtěl. I když lidem se dost plete, co je fyzioterapie a co je masáž, takže ani my s Mary si na odbornou terminologii moc nepotrpíme, abychom klienty nemátly.

„Kolik lidí jsi dnes měla?“ zeptala se mě Mary, když konečně dorazila do salonu.

„Pět, jedna paní mi zrušila návštěvu těsně před začátkem. Prý nastydlá.“ Uklízela jsem prostěradlo s ručníky z masérského lehátka a dávala na něj čisté.

„To je dobrý!“ zajásala spokojeně.

„Na to, jaký máme jméno, bych řekla, že určitě.“ Pořád nemůžu uvěřit, že nás zaregistrovala jako studio „MaLina“, vždyť je to směšný. V dnešní době už nikdo nepoužívá první dvě písmena ze jména pro název. Kdyby se mě na to zeptala předem, určitě bych s tím nesouhlasila. Bohužel mi nezbylo nic jiného než se s tím smířit a pracovat jako jedna polovina MaLiny. Snažila jsem se jí vysvětlit, co to v mé rodné zemi znamená. Pro nás Čechy je to ovoce. A nazývat salon, ve kterém pracují dvě ženy, po sladkém červeném šťavnatém ovoci mi nepřijde jako nejlepší nápad. Bohužel tady v Anglii to slovo žádný význam nemá. Což znamená, že to přijde divný jen mně.

„Neremcej, je to skvělý,“ sebrala mi z rukou špinavé prostěradlo a odnesla ho do koše na prádlo. Naše studio nebylo moc velké, vlastně tu je malá vstupní chodba, do které jsme narvaly křeslo, aby si případní klienti mohli počkat v pohodlí. Jedná se o 2+kk byt o dvou místnostech, do jedné se vešlo tak tak lehátko, a pak tu byla druhá, větší místnost. Malý pokoj používala Mary

na svoje hladící metody masáže. Velký sloužil mně jako ideální prostor pro pořádnou manipulaci. Měla jsem tu tři nafukovací míče, každý jiné velikosti, balanční podložky, lehátko na zem, obří zrcadlo, aby se lidé při cvičení viděli, a o těch haldách tejpovacích pásek v šuplíkách ani nemluví.

Milovala jsem to, práci s lidmi jako takovou a ten pocit, že někomu skutečně pomáhám. Dokonce jsem byla vděčná i za samostatnost. Dřív jsem uvažovala nad tím, že bych šla do nějakého rehabilitačního centra, ale o lidi v tu dobu nebyla moc velká nouze a já nic nesehnala. Navíc chtěli někoho s titulem, který já nemám. Naštěstí si moje zlatá, o rok starší sestřička usmyslela, že začneme podnikat. Jsem jí za to vděčná. Díky jejím známostem máme dost lidí na to, aby výdělek pokryl všechny výdaje na provoz, a ještě se tím uživíme. Ne že bychom si žily jako královny, ale rozhodně to není tak zlý, jak jsem čekala.

„Samozřejmě,“ ušklíbla jsem se nad její chválou toho jména. Jednou jsem jí řekla, že by si taky někdo mohl myslet, že tu nabízíme úplně jiný služby než nápravy zad. Tehdy mi málem ukousla hlavu.

„Tak jo, jedeme domů,“ prohlásila nakonec a společně jsme zamknuly. Mary je naprosto úžasná, vždycky mě vozí z práce, abych nemusela lítat pěšky nebo městskou, nevím, jak jí to kdy oplatím.

„Myslíš, že bys mě vyhodila dneska u Bena?“ Ben... už je to dva roky, co jsme se potkali na jednom kurzu. Na rozdíl od něj jsem si ho dokonce užila. Já jsem totiž byla trénovat nějakou novou metodu nápravy, kdežto on byl ten, na kom se praktikovalo. Jak se ukázalo, náš školitel tam přivedl skutečného pacienta. Přesně si vzpomínám, jak jsem mu musela srovnat skřípnuté mezižeberní svaly.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se mě tehdy, když ležel na zádech a já mu překřížila jeho vlastní ruce na prsou. Lokty měl kolmo nahoru a mělce oddechoval. Nebyla to právě nejpohodlnější poloha, ale byla to nutnost. Musela jsem to povolit pěkně komplet.

„Lily, proč?“ odpověděla jsem a on se usmál. Byl to kouzelný úsměv.

„Jen mě zajímá, před kým vypadám jako totální padavkaaaa-aaa!“ přibližně takhle hodně se to poslední slovo protáhlo, když jsem zabrala a ozvalo se asi trojí křupnutí. Vyděšeně jsem se na něj dívala, když pevně stiskl oči a konečně zavřel pusou.

„Jsi v pohodě?“ zeptala jsem se otevřeně. Věděla jsem naprosto přesně, co dělám, ale v tuhle chvíli jsem se zhrozila, že jsem provedla něco špatně. Během chvíle otevřel oči, ruce vrátil podél těla a zavrtěl se. S přimhouřenýma očima mě pozoroval a zkoušel všechny možné pohyby ze strany na stranu.

„Neuvěřitelný...“ žasnul nad tím, že se konečně může

pohnout. Tolik se mi ulevilo. Kdybych to zmršila, nejen že bych neprošla závěrečnou zkouškou, ale ani by mě nepozval na rande. Byla jsem neskutečně nadšená, vlastně jsem o tom klukovi věděla před první schůzkou spoustu věcí a žádná z nich mi nevadila. Čas od času si šel zahrát florbal s partou, pracoval v nějaký bance a byl to hrozný sympaťák. Člověk toho při jednom rovnání zjistí spoustu. Stačí jen, když je jeho pacient upovídáný. Benova záda by potřebovala posílit deltový sval, trapézy by měl trochu víc protahovat, a co se břicha týče, měl by zapracovat na šikmých břišních. Vlastně ještě bederku by mohl trochu posílit, aby neměl v budoucnu problém se zády, když má sedavou práci.

Samozřejmě že jsem mu to řekla hned na prvním rande. Neměl se na to ptát, jinak bych to tak nevybalila. K mé úlevě to považoval za okouzující upřímnou odpověď a konala se další schůzka. Z té se vyklubala třetí a teď jsme spolu druhý rok.

(Před dvěma lety)

„Ahoj,“ pozdravila jsem toho blondáka, co se opíral zadkem o dveře svého auta. Tedy předpokládám, že by se o cizí opírat nedovůlil.

„Ahoj, moc ti to sluší.“ Přišla jsem k němu trochu blíž a on se zářivě usmíval. Musela jsem mu to oplatit, protože hned po úvodním komplimentu vytáhl zpoza zad ruku, v níž svíral růži. Byla krásná, jedna jediná, samostatná růžička, vypadala tak jemně a křehce. Tiše mi ji podal. Nestačila jsem žasnout.

„To je asi poprvé, co jsem na schůzce dostala květinu,“ přiznala jsem a přivoněla si. Byla to nádherná svěží vůně. Právě jsem se rozhodla udělat si vlastní olej na masírování. Přidám do něj květy růží.

„Opravdu? To je velká chyba.“ Očividně jsem ho potěšila, protože se ještě víc rozzářil. „Snad ti nevadí, že jsem přinesl rovnou růžovou.“ Růžovou? Aha, a proč by mi mělo něco takového vadit?

„Je na tom snad něco špatného?“

„Vlastně není. Nevěděl jsem, jestli příkládáš význam povídačkám, tak jsem si raději něco přečetl o tom, co jednotlivé růže vyjadřují.“ To bylo opravdu hodně, hodně pozorné.

„Co tedy vyjadřuje růžová?“ zeptala jsem se, když mi otevíral dveře a nechával mě posadit se. Zabouchl za mnou, obešel auto a pak spustil: „Žlutá by měla vyjadřovat platonickou lásku, oranžová zase touhu. Růžová je prý zájem v romantickém slova smyslu a rudá růže je zájem silný... sexuální. Bílá... to jsem vlastně zapomněl, ale můžu to vygooglit, jestli chceš.“ Musela jsem se smát tomu, jak se mi hned nabídl, že si něco vygooglí.

„Proto jsem dostala růžovou? Takže rudou nedostanu?“ Rychle se na mě otočil a pak se podíval zase na cestu. Koutky mi cukaly a čekala jsem na jeho reakci. Tak se snažil a já ho ještě zlobím.

„Co? No... samozřejmě. Jen jsem si myslel, že bych tě tím mohl vystrašit.“ To bylo tak hrozně roztomilé.

„Nemusíš se bát, já nepoznám, která růže má jaký význam. Nikdy jsem si to nezjišťovala. Takže jsi na mě teď udělal opravdu dojem,“ přiznala jsem a znovu si přivoněla. To rande bylo senzační a zakončil ho polibkem. Byla to krása. Nikam nespěchal, dával si na čas, počkal s tím až před dveře domu, ve kterém jsme s Mary bydlely, a dokonce se mi nesnažil ani strkat jazyk do pusy. To si nechal až na to další.

(Nyní)

„A proč si tě nevyzvedl on, když máš jet k němu? Mohla jsem si dát s Nellou víno,“ zabručela Mary a tím mě vytrhla ze vzpomínek.

„Říkal, že má nějakou důležitou schůzku.“ Upřímně... taky jsem doufala, že si mě vyzvedne sám.

„Jak jinak,“ protočila panenky a víc to nekomentovala. Nebylo

to poprvé, co měl nějakou důležitou schůzku a já se k němu musela dopravit. Vždycky jsem to zvládla. Má novou práci, jasně že se musí teď hodně snažit, aby se vypracoval. Abych pravdu řekla, nechápu, že odešel z banky za nejistou pozicí finančního poradce, jenže já nemám co říkat. Děkala jsem chvíli v cizím salonu a teď jsem si se ségrou otevřela vlastní. Vyžaduje to hodně aktivity, času a ještě víc přemýšlení nad tím, co všechno vylepšit. Z čehož vyplývá, že ho vlastně chápu. Hned jak se zapracuje, získá klienty a dostane se na rozumný stálý příjem, určitě bude klidnější. Jsem si jistá, že jeho časový harmonogram se srovná do normálu a volno rozhodně budeme trávit společně.

Konečně zastavila před jeho bytem, kde jsem vystoupila. Naklonila jsem se do okénka a ještě si ujasnila plány na následující tři dny. „Zítřka máš lidi jen ty, že jo?“

„Jasně, dej si v pátek voraz, o víkendu si pěkně odpočineme u filmu a pak v pondělí alou do práce,“ usmála se nadšeně. Máme kliku, že nám to tak hezky vyšlo.

„Super, tak jo. Moc děkuju za odvoz,“ poslala jsem jí pusu na rozloučenou a ona mi poslala svou. Připadala jsem si při tom jako malá holka, ale bylo to fajn. Nevím, co bych si počala, kdybych s ní nebyla za dobře. Ona je moje všechno.

Samozřejmě že mám ještě Bena a rodiče, jenže Mary se mnou vyrůstala a zúčastnila se všech mých trápení i radostí, stejně tak